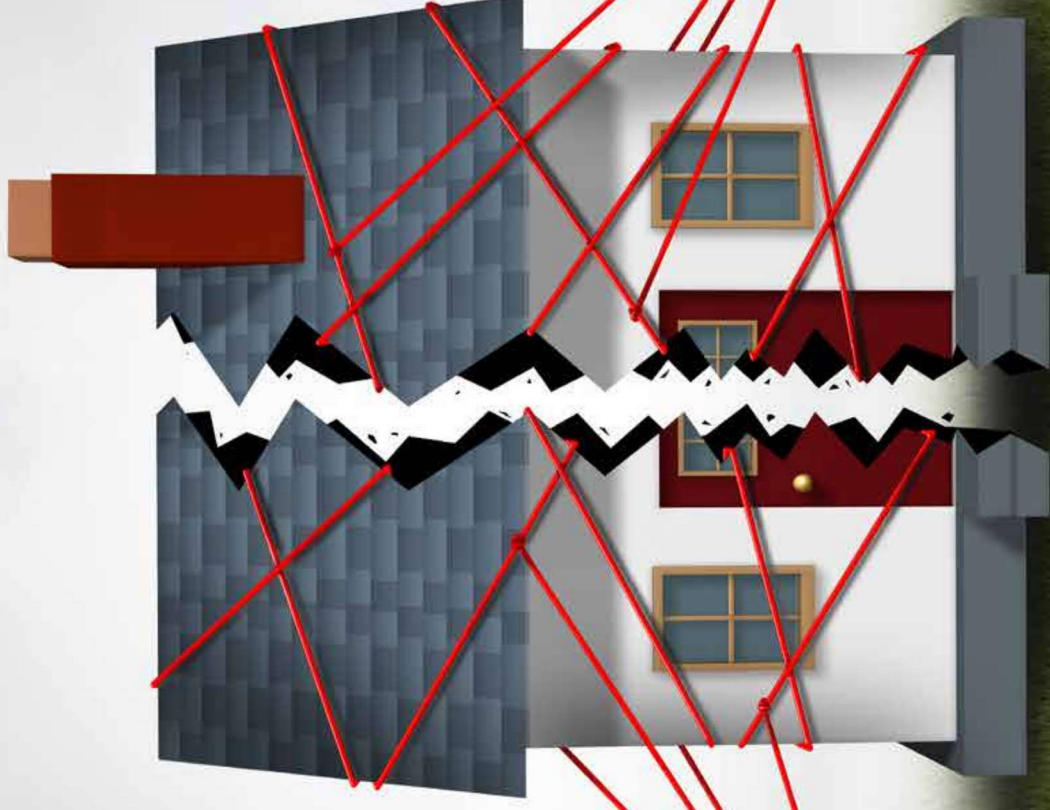

הבית החורבן

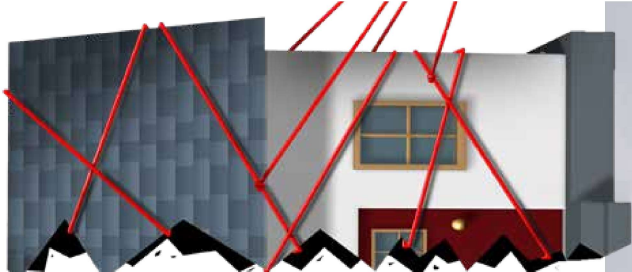

בין מנוצח למצנח, בין מנוכר
למתנכר, בין שחור ללבן, ארבע
קירות שהיו לחוצים, ילדות
עשוקה ואמת אחת - אפורה.
כמה ארוכה תהיה
הדרך הביתה?
תקראו ניצחון, תקראו לי בית.

מלי הלר

כעבור שבוע הוא התאשפז. במשך כל תקופת התאשפוזו ביקרתי אותו המון. פעם ראשונה שהרגשתי שזכיתי ויש לי אבא כזה. שאני אוהבת אותו ולא מוכנה לנת למחלה להכריע אותו. רציתי להבטיח ולמכח בן. אך לדאבונו נצחו איראלים את המצוקים. אבא שלי שנלחם על ילדיו וכל הכוח לגורל אותם. ללוות להם בית. זכה ללוות ברח סוף חייו. אבא שלי לא נוצח רק הידיעה שהכול היה מושגם לפיכך פרטים היא זו שנתנה כוח. שבזיון בחודשים האחרונים שלו חזרתי אליו. די' הייתה בדבר והיא זאת שכיננה ומחזיקה גם היום.

והחיים שבו למתוכם הרגילה?
"בחדשים הראשונים בהחלט חוויתי קשיים. לא הייתי מסוגלת להתנהל ולחפץ כאם למשפחה ברוכה בלע"ה. שבבתי כל היום במיטה ומררתי בכבי. איבדתי את הסעם בחיים. החשק והחיוניות לדעות דברים בסיסים נעלמו. באישורו של הרבנות שזה לא צוירתי חיים מעשיית. ויש לי בעלי וילדים חם צריכים אותי. שמחה הרגשתי. עשיתי שני צעדים משמעותיים כדי לעזור לעצמי. פתתי לטיפול רגשי שהועיל לי ביותר ולקחת כדורים כדי להרים את מצב הרוח הצעדים הללו דאשר אומץ רב. אך הם היו הכרחיים. טיפולתי בעצמי בהדרגה עד שחזרתי עצמי באופן מלא".

חיות במלחמה. בהשירות על הגר הנורמלי והטבעי ביותר שמועיל לכל אדם באשר הוא. ויהרגני של יאוש? שהרשתי גולה מהוריי. או אולי קנאה באלו שזכו לבית יציב וחם ולא מעריכים זאת?
"אני זוכרת שתי סיטואציות חזקות. שנחרו לי בנפסי. הראשונה, בלילות הייתי מדחיקה את הקשיים והתמדי הרגשתי שהכול בסדר ואני לא צריכה בית עם שני הורים. הקנאה הזו

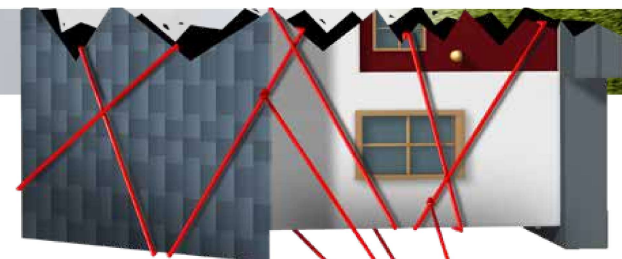
בלב שבור

אני מודה לה. שהתכחתי בזמן. ולא ויתרתי על האמת הפשוטה שנעלמה ממני כל השנים. יש כלם הורים? ונצלו את זה? זה לא יישאר לצנחני יום בינא ותכנן כל דקה שלא הייתי במחיצתם. תשאנו מהם כוח. תנו להם כוח. מגיע להם!

הקניה שאבא מעולם לא שמע - שירה מ.

קנה על אבא טהור וישר דרך. שלחך בדמי ימיך. קנה על איש שלא פגע באיש. היה אהוב אהבה.

היית חסר לנו. ואנחנו לך
ולא יכולנו להראחד בגלל די שברחתי.
ובבית החולים. לפני מיתחן
פתאום אהבתי. התחברתי. והשגתי אותו.
פתאום דאגתי לחייך. הקצרים. הכואבים
פתאום הרגשתי ייסורי. הופכים. הנפשיים.
וכל אבא שלי. הרגשתי שלי הוא כואב.
פתאום נפל מסר גבוה בן שנים
התעוררו. הקיצו מהרדמתם ישנים.
ונספתי. וחבקתי. וטיפולי
וקמתי באשמתך ונעם אור ראשון הרגעתי:
לחשתי לך שוב ושוב "אבא אני אוהבתי"
והחיון שחייתי בכל פעם נגע לי בנפש.
והתעוררות. והתאוששות. והמרדים עלו
והתקוות לעתיד מאוחד נסללו.
ואהבתי אותך כל כך אבא
כמו שלא אהבתי מעולם.
ורציתי אותך כל כך אבא
כמו שלא רציתי אף פעם.
ופתאום מודיעים. שלא נשאר הרבה זמן
חול המועד פסח. י"ט בניסן.
ועתה את. אבא. ננוח מנוחת עולמים.

הכחה בי לראשונה כשהייתי בן 16 והלחתי לחברה. כשנכנסו אליה הביתה. אבא שלי אמר לה. חני, מה שלומך? והלב שלי וגשבר באותו רגע. יש לה אבא בבת שמחנניני ב'! מצד אחד זה הקסיט אותי ומצד שני זה גרם לי להרגיש רע עם המקום שלי. והרגשתי בפעם הראשונה כמה החוסר משמעותי עבורי.

הסיטואציה השנייה היא ביום האחרון של אבי. שקראו לנו להיפרד ממנו בבית החולים. פתאום הרגשתי שצאני הולך ונעלם מהחיים שלנו. דווקא בזמן שהאמת על אבי התבהרה והתקרבה אליי. פרצתי בבכי. עלתה בי צעקה נוראית. 'ננוב ממני את אבא שלי. לקחו לי אותו. אני לא סולחת על כל דקה ממני שלקחו ממני אותו! אם הוא היה בחיים הייתי יכולה עוד להשלים את הזמן האבוד ואולי לסלוח. אבל עכשיו אין לי אפשרות לסלוח'!

חשתי שהדבר שהגיע לי ביושר של קשר וקירבה עם אבא שלי - גזלו אותו ממני. הכעס הזה הגיע בבת אחת. ועדיין לא עזב. אני עובדת על ההשלמה ונחרתו הרגשות השליליים בטיפולי".

מה נתן לך כוח להמשיך ולהילחם עליו?

"אנשים טובים שתמיד היו לאורך כל הדרך. ובעיקר הקשר עם הקב"ה - הידיעה שאני אף פעם לא לבד. והוא איתי תמיד ובכל מצב ובנוסף דרתי אבא בחיים שלי. לא רציתי לוותר עליו. הרגשתי שיש כאן משהו לא נכון מספיק ואני חייבת לברר אותו".

יש תהליך לאבא ואומא. לבית יציב? אין יכול ליל לצמוח ולהיבנות כאשר הרקע ממנו הוא מגיע לוקה בחסרין וחסימים כבדים?

"נדרש ממנו כוח רצון ואמנציפציה עצומה". עניה של שירה מתעצבת ומתעוררת בדיוק של כאב. "הוא צריך ללמוד ללוות הכול מאפס. נכון שגם בביתם הורסים ישנם דברים שלעצמם הם נורמליים. בית מפורק למגורי אבלי הורסים הקפידו לא ללכת לישון לפני שהיכורים יקמים סמלים. לילד שגדל בבית כזה אין דרך לדעת אם זה נורמלי או חלק מהסיריור של הבית. הוא צריך ללמוד הכול מאפס. בהתחלה הייתי מחקה משפחות על אופן ההנהלות. ודנה על הקונות ונכונותן. בהמשך. זה היה תהליך משמעותי ונחוץ בשבילי. לעזור לרגע ולשאול את עצמי. שהילדים יצאים לאכל ארוחת ערב עם שוכנים בחצר זה נורמלי או לא? מה מה אני חושבת על זה? ולבסוף ב"ה גם הצלחתי. ילד מבית הרוס חייב טיפול רגשי. הטיפול מברר את הטוב מהרע. מעצים. מלמד אותנו למלא חסכים מעצמנו. לצחץ גם בידיות היות שוות. להילחם על זה שילך יהיה בית יציב. עם עבודה פנימית אפשר להגיע להכול. במבט לאחור. לא הייתי מוותרת על האפשרות לחיות בצל 'ניכור היר' עם כל המשתמע מכך. זה הצמיח בי כוחות. עומקים ותעצמות שלא הייתי מוותרת עליהם לעולם".

ילדיך. שאלו אותך. אודות הסבא והסבתא העלומים?

"דווקא הסבתא הנרקיסית הייתה נוכחת בחיים שלהם ולטובה. הם ידעו ישיש לי אבא. אבל יותר בחור אדם זה בחורחתי האחרונים לחיי אבי הם התחברו אליו וביקרו אותו. חסד ה' שהעלחתי לרוות את אבי. בנחת. זהו ניצחון ששורה אותי מאושרת".

